

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Ἑτη. δραχμᾶς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμνηος δραχ. 2.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήτοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1927

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 2

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, μὰ ἡ Νταίτζη ἔκλαιγε πάντα καὶ τ' ἀναφυλλητὰ τῆς ἔκοβαν τὴ μιλιὰ.

Ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον ἔτρεξε νὰ ἰδεῖ.

— Μὰ τι ἔχει; τί ἔχει; ἔκαμε μὲ ἀγωνία.

Γιατὶ ἤξερε, ὅτι ἡ Νταίτζη δὲν ἦταν πεισματάρη καὶ σπάνια ἔκλαιγε.

— Δὲν ξέρω, μυλαίδη, εἶπε ἡ μπόννα. Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε τις παραξενιές της. Δέκα φορές μὲ ρώτησε τί ὦρα θάρθει ὁ μπαμπάς της κι' ἂν θάφευγε πάλι ἀμέσως μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο. Κι' ὅλη τὴν ὦρα κοίταζε κατὰ τὸ γιालό.

Καθὼς μιλοῦσε ἡ μπόννα, ἡ Νταίτζη ἔπαψε νὰ κλαίῃ, κι' ἀκούγε προσεχτικᾶ. Χωρὶς ἄλλο τὰ λόγια τῆς Μπέττης τὴν ἔκαναν νὰ νοιώσῃ τὴν αἰτία τῆς λύπης της, γιατί μονομιᾶς τὴν ἐπνίξαν πάλι τὰ δάκρυα.

— Θὰ φύγῃ! ἔλεγε μέσα στ' ἀναφυλλητὰ της. Θὰ φύγῃ! καὶ γὼ δὲ θὰ τὸν ἰδῶ πιά!..

Ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον χλώμιασε καθὼς ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια. Τῆς φάνηκε ὡς ἂν ἡ υπερβολικὴ αὐτὴ θλίψη τῆς μικρούλας νὰ ἦταν ἓνα κακὸ προαἶσθημα.

Μὲ τὰ χάδια κατὰφερε νὰ καλοπιάσῃ τὴν κόρη της, καὶ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀναγκάστηκε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασή της καὶ τὴν ἄφισε ν' ἀγρυπνήσῃ ὡς τὴν ὦρα ποὺ θὰ γύριζε ὁ μπαμπάς της.

Ἡ μικρὴ ἔσχασε ὁλότελα τὰ κλάμματά της, ὅταν ἡ μαμμά της τὴν πῆρε καὶ βγήκαν στὴν ταράτσα, ὅπου ἀκούγονταν, μέσα στὴ σιγή, οἱ τελευταῖοι ἤχοι τοῦ βραδίου.

Ἡ Νταίτζη στάθηκε κι' ἀκούγε στὴν ἀρχὴ σιωπηλή, ὥστε-
ρα ἄρχισε νὰ μετρᾷ τ' ἄστρα

καὶ τέλος βάλθηκε πάλι νὰ φλυαρῇ μὲ ὅλο της τὸ κέφι. Τόκανε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ μαμμά της, ἴσως ὅμως κι' ἀπὸ φόβον μὴν ἀλλάξῃ καὶ πάλι τὴν ἀπόφασή της.

Κι' ὅμως, ὅσο νύχτωνε κι' ἐπερτε τὸ σκοτάδι, τὸ κέφι τῆς μικρῆς ἔφευγε. Τέλος σφίχτηκε κοντὰ στὸ φόρεμα τῆς μαμμᾶς της καὶ δὲν εἶπε μιλιὰ.

— Τί εἶναι πάλι, Νταίτζη; ρώτησε ἡ λαίδη. Μήπως νύσταξες ἐπὶ τέλους;

— Ὁχι, ὀχι, μαμμά! ἔκαμε ζωνρὰ ἡ Νταίτζη. Μὰ εἶναι σκοτάδι καὶ... καὶ φοβοῦμαι λιγάκι...

— Φοβᾶσαι ἐδῶ, στὴν ταράτσα μας, μαζί μου; Ντροπὴ! Τὸ ξέρεις ὅτι εἶναι: φρουρὸς καὶ στὸ πάρκο καὶ στὴν εἰσοδο. Ἀκούς τὰ σκυλλιά, ποὺ γαυγί-

ζουν; Ἄν κάνει νάλθῃ κανένας, κλέφτης, θὰ τοῦ πέσουν καὶ θὰ τὸν ξεσχίσουν.

— Μὰ ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι τοὺς κλέφτες, μαμμά...

— Τί λοιπόν; Ἐλα τώρα, κουτοκόριτσο! Ὅλοι, τὸ ξέρεις, σ' ἀγαποῦν καὶ σὲ φυλάνε.

Ἡ Νταίτζη ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς της πρὸς τὸ δυνατό καὶ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Σκέφθηκε λιγάκι κι' ὥστε εἶπε σιγὰ-σιγὰ:

— Φοβᾶμαι ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, ποὺ σοῦ μίλησε στὸ δάσος!

Ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον ἀνατρίχιασε. Τὸ κορίτσι ἐνοοῦσε κάποιαν συνάντησιν, ποὺ τῆς εἶχε τύχει τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ δάσος, καὶ ποὺ τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωση, ἀλλὰ γιὰ λόγους ξεχωριστοὺς, ποὺ τὸ παιδί δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τοὺς καταλάβει.

Ἐκαμε τάχα πὼς γέλασε, γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὸ παιδί..

— Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, Νταίτζη, δὲν ἦταν κανένας ἀγνωστος. Ἦταν, σοῦ εἶπα, ἓνας ἐξ ἀδελφῶν μου, ὁ σὲρ Ρόναλδ Στάρ-
λυ. Μιλᾷ λιγάκι ἄγρια κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὸν πῆρες ἀπὸ φόβο, ἀλλὰ εἶναι καλὸς καὶ δὲ θέλει τὸ κακό μας.

— Ναί, μὰ καὶ σὺ, μαμμά, φοβήθηκες. Ἦσουν χλωμὴ καὶ μούσφιγγες τὸ χέρι. Κι' ὥστε, μὲ πῆρες καὶ φύγαμε γρήγορα, γρήγορα. Φαινόταν πολὺ κακός, μαμμά!

— Ἐχοῦμε μαλώσει, παιδί μου. Πᾶει πολὺς καιρὸς, ἀλλὰ αὐτὸς πάντα τὸ θυμᾶται. Ναί, δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ μὴ τὸν συλλογίζεσαι πιά, δὲν θὰ ξαναῤῥθῃ..

— Μὰ τὸν εἶδα ἐγὼ, μαμμά, τὸν εἶδα! Εἶναι ἐκεῖ, κρυμμένος μέσ' στὸ δάσος.

— Ἐλα τώρα, τρελλάθηκες; Θεέ μου, τί φόβος! Ὅνειρεύεσαι!

«Νταίτζη!.. Νταίτζη μου!.. γιατί μοῦ κλαίς;...»
(Σελ. 7, στ. γ'.)

— «Όχι, όχι, τὸν εἶδα! Μοῦ μίλησε δυὸ φορές! Ρώτησε τὴ Μπέττυ νὰ στὸ πει!»

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ λαλὴ «Εὐλιγκτον» φάνηκε ταραγμένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μίλησε στὸ σπῆτι βιαστικά, φωνάζοντας τὴν μπόννα.

— Μπέττυ! τῆς εἶπε ἐπιτακτικά. Δὲ μὲ λές, ἀλήθεια μίλησε στὴ Νταί-ζη κάποιος ἄνθρωπος, ψηλός, ξυρισμέ-νος, καλοντυμένος;

«Ὁ λόρδος» Εὐλιγκτον πῆρε τὴν Νταί-ζη στὴν ἀγκαλιά του. (Σελ. 14, στ. β.)

— Ἀλήθεια, κυρία, τῆς μίλησε. Τῆς εἶπε: «Ἐρχεσαι τακτικά καὶ παί-ζεις ἐδῶ;» Ὁ αὐτὸς ὅμως, ἀλλὰ τὸ ἔβλεπε πιά...

— Τὸν εἶδατε πολλὰς φορές;
— Δυὸ φορές μέσα σὲ τρεῖς μέρες.
Ἡ λαλὴ «Εὐλιγκτον» φαινόταν πολὺ ταραγμένη.

— Μπέττυ! Δὲ θέλω νὰ σὲ μαλώσω. Εἰρὼ πῶς τὴν ἀγαπᾷς τὴν Νταί-ζη καὶ πῶς μοῦ εἶσαι ἀφοσιωμένη. Ἐκα-μες ὅμως ἀρχήμα νὰ μὴ μὲ εἰδοποιή-σεις. Ἡ Νταί-ζη δὲν πρέπει νὰ μιλά με ξένους.

— Μυλαίδη, αὐτὸς φαινόταν ὅτι τὴ γνωρίζει, μάλιστα τῆς εἶπε ἀκαλημέ-ρα, «ἐξαδελφούλα μου», γι' αὐτὸ δὲν τόλμησε νὰ πῶ τίποτα. Ἡ Νταί-ζη φαινόταν φοβισμένη, μὰ πάντα εἶται εἶναι ὅταν πρωτοβλέπει ἕναν ἄνθρωπο.

— Καλὰ, φτάνει πιά τώρα, ἔκαμε ἡ μητέρα, βλέποντας ὅτι ἡ Νταί-ζη παρακολουθοῦσε με περιέργεια τὴ

σκηνὴ αὐτὴ. Δὲν ἔχει καὶ πολλὴ ση-μασία. Εἰν' ἕνας συγγενὴς μου. Εἴχα-με μαλώσει κάποτε κι' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπα ποτέ. Θὰ δώ-σω διαταγὴς νὰ τὸν διώξουν, ἐοῦ ὅμως νὰ προσέχεις πάντα νὰ μὴ βγαίνεις ἔ-ξω ἀπὸ τὸ πάρκο, ὅταν ἔχεις μὲ σοὺ τὴ Νταί-ζη. Στὸ δάσος δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλη ἀσφάλεια.

— Ὁ κάμω δῶπος μοῦ εἶπατε, μυ-λαιδὴ, εἶπε ἡ μπόννα, κι' ἔφυγε σκου-πίζοντας τὰ μάτια της.

— Ὡστε, ὁ κακὸς ἄν-θρωπος δὲ θὰ ξανάρθει πιά; ρώτησε ἡ Νταί-ζη, ποὺ εἶχε ἀκούσει τίς διαταγὴς τῆς μαμμᾶς της με πολλὴ προσοχή.

— Ὁχι, ἀγάπη μου, σοὺ τὸ ὑπόσχομαι. Ἐέ-χασέ τον πιά... Πάμε τώρα νὰ ἰδοῦμε, ἂν ἔρ-χεται ὁ μπαμπάς. Στά-σου! Δὲν ἀκούς τίποτα;

— Ἀ, ναί, τ' ἀλογό-του! Τὸ γνωρίζω ἐγὼ! Αὐτὸς εἶναι! Ἐρχεται!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ χω-ροῦσε ἀμφιβολία: ἦταν ὁ λόρδος Εὐλιγκτον. Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κου-δούνι, τὰ σκυλιὰ γαύ-γισαν χαρούμενα, οἱ ὑ-πηρέτες βγήκαν με ἀ-ναμμένους δαυλοὺς καὶ ἡ Νταί-ζη, πρὶν κανεὶς πρσιτᾶσει νὰ τὴν κρα-τήσῃ, κατρακύλησε στὴ σκάλες κι' ἔπεσε σὲν τρελλὴ πάνω στὸ μπα-μπά της.

Ὁ λόρδος Εὐλιγκτον τὴ φίλησε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, κι' εἶται ἡ μικρὴ μίλησε κι' αὐτὴ θριαμβευτικά ἀνάμεσα στὶς δυὸ σειρὲς τῶν ὑπηρετῶν.

— Μὰ πῶς δὲν πῆγες νὰ πλαγιάσεις ἀκόμη, Νταί-ζη; ρώτησε ὁ πατέρας. Ἡ κυρὰ-Νύχτα δὲν ἦρθε ἀπόψε νὰ σ' ἀ-ποκοιμίσει; Φαντάζομαι τί βάσανα θὰ καμες στὴ μαμμά σου.

— Δὲν ἐννοοῦσε νὰ κοιμηθῇ πρὶν γυρίσεις, εἶπε ἡ λαλὴ «Εὐλιγκτον». Ἦταν πεισματάρη, ἀλήθεια, ἀλλ' ἀ-φοῦ τὸκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φι-λήσει τὸ μπαμπά, δὲν τὴν ἐμάλωσα.

— Μὰ οὔτε καὶ γώ, εἶπε ὁ λόρδος καὶ ξαναφίλησε τὴ μικρούλα. Χρυσό-μου παιδάκι! πρόσθεσε ὕστερα σιγό-τερα. Ὁ χωριστοῦμε καὶ πάλι σὲ λίγο.

— Ὁ κάμω φύγεις πάλι; ρώτησε ἀπελ-πισμένη ἡ λαλὴ Διάνα. Ἀχ, ἀμέσως τὸ φεβρήθηκε, ὅταν ἦρθε ἐκείνη ἡ πρόσκληση τοῦ βασιλιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΓΝΟΗΜΕΝΕΣ

Σκούφιες πλεχτές, κοντές πλεξίδες, σαλάκι τρεῖς φορές στριφτό.— φτωχὲς μαθητὲς, κορασίδες...

Ἀπόσχετες, παραπατάνε— στὶς λάσπες μὲ ξεφωνητὸ τὰ τρύπια τσόκαρα βουτάνε.

Ἡ Μοῖρα δὲν τοὺς ἔχει κλώσει μήτε μεταξὶ στὴ μαλλιά, μήτε μαλαματένιο κρόσι.

Μὰ ἄχαρες, πολυφορεμένες ποδιές, ποὺ κρέμεται ἡ θηλειά, κι' οὔτε ὡς τὰ γόνατα φτασμένες.

Κρυώνουν, ἄλλες τοὺς ἀκόμα πεινᾶνε, ἡ ἄλλες, πὶδ καλά, μασσοῦν μαστίχα ἀκρὴ στὸ στόμα.

Στὸ σπῆτι, ποὺ εἶναι χρόνια ἡ Λύπη, χάνεται ἡ σάκκα, τὸ χαρτί, τὸ παιδί κλαίει, τὸ ψωμί λείπει.

Ἀπόσχετες κι' ἀπορριγμένες— ζοῦν, συντροφιὰ ξεχωριστή, ἀμόνιστες ἡ ἀγαπημένες.

Ἀδέξιες, κι' ὅμως περγελάνε— σκληρές, καταφρονετικές, βγάζουν τὴ γλώσσα, ἀντιμύλανε.

Παρήκοες στὴν ὁρμήνεια, τρέχουν λεύτερες, ἄστατες, — ψυχρές, πὶδ νόμο τ' ὀνειρό τους ἔχουν.

Ἀνοιχτομμάτες, καυχησιάρες, θαυμάζουν, — τοῦτο τὲς ἀρκεῖ— λαίμαργες, μὰ ποτὲς ζηλιάρες.

Μόνο ἡ φωνὴ τους, σὲν ξεσπάει στὴν τάξη, μὲς στὴν «Ὀδὴν», καί, σὲν τρυγόνι ποὺ σπαράζει,

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν ἐννοιοῦθε πολὺ ἥσυχο τὸν ἑαυτὸ του ἔχει μέσα.

— Ὁχι, προτιμῶ καλύτερα τὴν πε-διάδα καὶ τὴ θάλασσα, γιατί ἐκεῖ τοῦ-λάχιστο βλέπει κανεὶς κατὰ ποῦ πάει. Νάταν τοῦλάχιστον ὀξυές, κάπως θὰ ὑποφερνόνταν, ἀλλὰ τὰ πεῦκα καὶ οἱ σημύδες κάνουν πολὺ ἄγρια τὰ δάση. Δὲν καταλαβαίνω γιατί ἀρέσουν τὰ δάση στοὺς ἀνθρώπους. Ἄν αὐτὸ ἦ-ταν δικό μου, θὰ τὸ εἶχα κόψει ὅλο.

Στὸ τέλος ὁ Νίλς ἀνεκάλυψε μιὰ φλούδα ἀπὸ δένδρο καὶ πῆγε νὰ τὴ δοκιμάσῃ στὸ πόδι του, ὅταν ἀκουσε ἀπὸ κάτω του ἕνα θρόισμα. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ τότε εἶδε ἕνα φίδι ποὺ ἐρχόταν ἴσια καταπάνω του. Ἦ-ταν φοβερὰ μακρὺ καὶ χοντρὸ, ἀλλὰ ὁ Νίλς εἶδε ἀμέσως ὅτι στὸ κεφάλι του εἶχε δυὸ λευκοὺς λεκέδες καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε στὴ θέση του.

— Εἶναι ἕνα νεροφίδι, σκέφθηκε, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάνει τίποτε.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τὸ φίδι τὸν σκούνησε με τὴν δυνάμη, ποὺ τὸν

ἔρριξε κάτω. Στὸ λεπτὸ σηκώθηκε ὁ-θιος καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει, ἀλλὰ τὸ φίδι ἔτρεχε ἀπὸ πίσω του. Τὸ ἔδρασε ἦταν γεμάτο πέτρες καὶ μικροὺς θά-μνους κι' εἶται ὁ Νίλς δὲν μπορούσε νὰ τρέξει πολὺ γρήγορα καὶ τὸ φίδι κόντευε νὰ τὸν φθάσῃ. Αἰφνης ὁ Νίλς ἀντίκρουσε ἕνα μεγάλο καὶ ἀπότομο βράχο καὶ σκαρφίλωσε ἀπάνω.

— Ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ φθάσῃ, σκέφθηκε.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε ἀπάνω καὶ κοι-ταξέ πίσω του εἶδε ὅτι ἡ νεροφίδα προσπαθοῦσε κι' αὐτὴ νὰ σκαρφαλώσῃ.

Ἐπάνω στὸ βράχο, δίπλα στὸν Νίλς, βρισκόταν μιὰ ἄλλη πέτρα στρογγυλὴ καὶ μεγάλη σὰν ἀνθρώπινο κεφάλι. Μόλις στεκόταν ἐπάνω στὸν βράχο κι' ἦταν σχεδὸν θαῦμα πῶς μπορούσε νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἐκεῖ. Ὁ-ταν λοιπὸν τὸ φίδι ἦρθε κοντήτερα, ὁ Νίλς πῆδησε πίσω ἀπ' τὴν πέτρα καὶ τὴν ἐσπρωξε. Ἡ πέτρα κύλησε ἐπάνω στὸ φίδι, τὸ ἔρριξε στὸ χῶμα κι' ἔμεινε ἐκεῖ, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ φιδιού.

— Ἡ πέτρα ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά της, σκέφτηκε ὁ Νίλς καὶ ἀναστέναξε ἀνακουρισμένος.

Εἶδε πῶς τὸ φίδι ἔκανε ἀκόμη με-ρικοὺς σπασμούς, κι' ὕστερα ἔμεινε ἀ-κίνητο.

Μοῦ φαίνεται πῶς σ' ὅλο μου τὸ ταξίδι δὲν πέρασα μεγαλύτερο κίνδυνο, φώναξε ὁ Νίλς με φρίκη.

Ἀλλὰ μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸν φόβο του ὅταν ἀκουσε μιὰ βοή στὸν ἄερα καὶ τὴν ἄλλη στιγμή ἕνα πουλὶ βρέθηκε δίπλα στὸ φίδι. Ἦταν μεγά-λο κι' ἔμοιζε με καρακάξα, τὰ φτερά του ὅμως εἶχαν ἕνα ὥραιο γυαλιστερό μαῦρο χρώμα. Ὁ Νίλς κρύφτηκε πάλι πίσω ἀπὸ μιὰ χαρμάδα τοῦ βρά-χου. Ἡ ἐνθύμηση τῶν ὅσων πέρασε με-τὶς καρακάξες ἦταν ἀκόμη πρόσφατη στὸ μυκλὸ του καὶ δὲν ἤθελε νὰ φα-νερώνεται ὅταν δὲν ἦταν ἀπόλυτη ἀ-νάγκη.

Τὸ μαῦρο πουλὶ πλησίασε με μεγά-λα βήματα τὸ φίδι, ἄρχισε νὰ τὸ τρι-γυρίζει καὶ κουνόσε τὴ μύτη του πέ-ρα δῶθε. Στὸ τέλος χτύπησε τὰ φτερά του καὶ φώναξε με δυνατὴ κι' ἄγρια φωνή:

— Αὐτὴ ἡ νεροφίδα εἶναι δίχως ἄλλο ὁ γέρο-Ἀδόνητος.

Λίγη ὥρα ἀκόμη τριγύριζε, ἔπειτα στάθηκε βυθισμένο σὲ μεγάλη συλλο-γὴ κι' ἔξυψε με τὸ πόδι του τὸ λαι-μό του.

— Δὲν ὑπάρχει στὸ δάσος ἄλλο φί-δι τόσο μεγάλο σὰν κι' αὐτόν, εἶπε. Αὐτὸς εἶναι δίχως ἄλλο!

Τὸ πουλὶ ἦταν ἔτοιμο νὰ τσιμπήσῃ με τὸ ράμφος του τὸ κεφάλι τοῦ φι-διού, ὅταν αἰφνης ἄλλαξε σκέψη.

— Μὴν εἶσαι βλάκας, Ἀδόνη, εἶ-

πε. Δὲν θὰ κάνῃς τὴν κουταμάρα νὰ φᾶς αὐτὸ τὸ φίδι, προτοῦ φωνάξεις τὸν Κάρρ γιὰ νὰ τοῦ τὸ δείξῃς. Γιατί δὲν θὰ πλῆττει ποτὲ ὅτι ὁ γέρο-Ἀδόνητος εἶναι νεκρὸς ἂν δὲν τὸ ἔβλεπε ὁ ἴ-διος με τὰ μάτια του.

Ὁ Νίλς ἔδρασε μεγάλο κόπο γιὰ νὰ μὴν ξεπάσῃ σὲ γέλια. Ὅταν εἶδε ὅ-μως τὸ πουλὶ ποὺ περπατοῦσε πέ-ρα δῶθε με τὴν κωμικὴ σοδαρότητα, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

Ὁ κόρακας τὸν ἄκουσε καὶ μ' ἕνα

χτύπημα μονάχα τῶν φτερῶν του πέ-ταξε ἐπάνω στὸ βράχο. Ὁ Νίλς σηκώ-θηκε ἀμέσως καὶ προχώρησε κοντά του.

— Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ κόρακας ποὺ τὸν λένε Ἀδόνη, καὶ ποὺ εἶναι πολὺ φί-λος με τὴν Ἀκκα ἀπὸ τὸ Καίμπνε-καίτσε;

Τὸ πουλὶ κοίταξε τὸν Νίλς καλὰ στὰ μάτια κι' ὕστερα κούνησε τρεῖς φορές τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

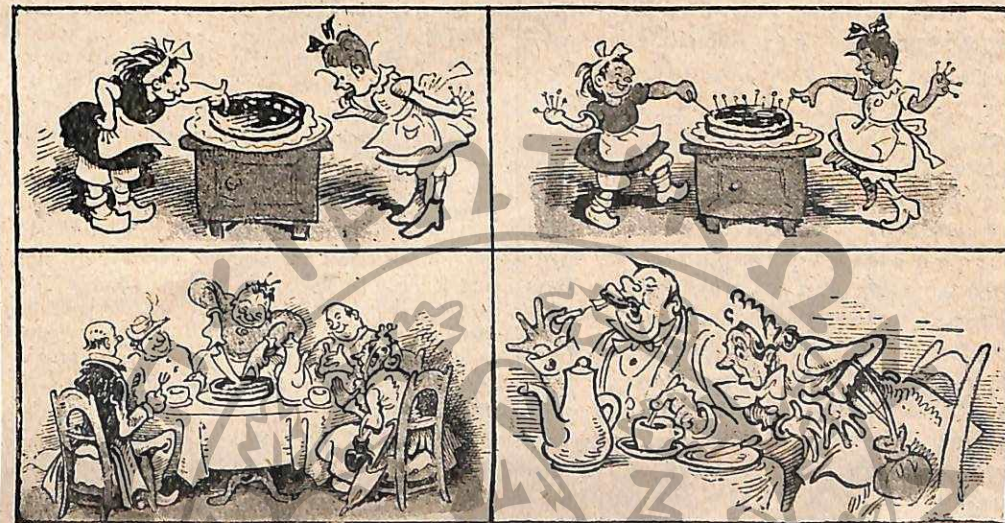
Β'.

Νὰ σᾶς πῶ λοιπὸν γιατί ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα πῆραν τίς καρφίτσες καὶ τίς βελόνες τῆς θείας Εὐλαλίας κι' ἔτρεξαν στὴν τραπεζαρία;— Γιατί ἔβρισκαν πῶς ἡ τούρτα δὲν ἦταν τόσο καλὰ καμωμένη κι' ἤθελαν νὰ τὴ διορθώσουν αὐτές.

Καὶ πρώτα-πρώτα, τὰ φρούτα ἦταν περιττά. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τὰ-βγαλαν ὅλα καὶ τάφαγαν... Ἐπειτα, κάτι τῆς ἔλειπε αὐτῆς τῆς τούρτας γιὰ νὰ νοστιμίσει! Τῆς ἔβαλαν λοιπὸν, φυτευτές, ὅλες τίς βελόνες καὶ τίς καρφι-τσες ποὺ εἶχαν πάρει. Καὶ περίμεναν με χαρὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ φανῇ.

Ὅταν πῆγαν οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι νὰ συγχαροῦν τὴ θεία-Εὐλαλία γιὰ τὴ γιορτὴ της, αὐτὴ τοὺς κάθισε ὁλόγυρα στὸ τραπέζι, ἔφερε τὴν τούρτα κι' ἄρχισε νὰ τὴν κόβῃ καὶ νὰ τοὺς τὴ μοιράζῃ.

Ἀλήθεια εἶδε πῶς ἔλειπαν ἀπὸ πάνω τὰ φρούτα. Καὶ τὸ κατάλαβε πῶς τᾶχαν φάει οἱ λιχούδες οἱ ἀνιψιές της. Γιὰ νὰ μὴν κάνῃ ὅμως «φασαρία» μπρο-στὰ στὸν κόσμον, δὲν εἶπε τίποτα. Κι' ἔδωσε σ' ὅλους ἀπὸ ἕνα κομμάτι, καὶ τὸ γλέντι ἄρχισε.

Ἀ, τί ὥραία, τί ἔσοχη τούρτα! Μετὰ τὴν πρώτη κουταλιά, ὅλοι οἱ χιτῆκαν στὸ κομμάτι τους με τὰ μούτρα. Κατάπιναν τίς κουταλιές με λαίμαργία χωρὶς σχεδὸν νὰ τίς μασσοῦν. Τίς καρφίτσες ποὺ δάγκωναν κάπου-κάπου, τίς ἐπαιω-ναν κι' αὐτὲς γιὰ... μπαχαρικά. Καὶ τίς κατάπιναν, μαζί με τὰλλα, μιὰ χαρὰ.

Σὲ λίγο ὅμως, μιὰ κυρία ἔβγαλε τίς φωνές:

— Ἀ, κάτι στάθηκε στὸ λαιμό μου!.. καὶ με τσιμπάει!..

Ἐπειτα ἕνας κύριος:

— Ἀι!.. Κι' ἐγὼ!.. Τί εἶχε μέσα αὐτὴ ἡ τούρτα!..

Ἄλλη κυρία πνίχτηκε κα' ἄρχισε νὰ βίχη. Ἄλλος κύριος αἰσθάνθηκε «σου-βλιές» στὸ στομάχι. Καὶ τέλος ἄλλη κυρία ἔπιασε μιὰ βελόνα στὸ στόμα της.

Ἐξέτασαν τότε ἕνα κομμάτι τῆς τούρτας ποὺ εἶχε μείνει καὶ τὸ βρήκαν γεμάτο βελόνες καὶ καρφίτσες!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ καλός καθηγητής, από τους καλύτερους βέβαια που έχει η Μέση Εκπαίδευση, δ κ. Γ. Σουμελίδης, έδωσε αυτές τις ημέρες ένα βιβλίο όπου πραγματεύεται το ζήτημα των σχολικών συνθέσεων και δίνει τις σχετικές οδηγίες. Το βιβλίο αυτό είναι για δασκάλους. Δεν σας συσταίνω λοιπόν να το διαβάσετε. Οι δασκάλοι σας πρέπει να το διαβάσουν, για να σας δίνουν τις οδηγίες που περιέχει. Θα σταματήσω όμως λιγάκι σ' αυτό, γιατί το ζήτημα που πραγματεύεται είν' έν' από κείνα που μ' ενδιαφέρουν και σας ενδιαφέρουν. Πήτε πως κι' εγώ είμαι Ένας δάσκαλός σας, που διάβασε το βιβλίο του κ. Σουμελίδη και σας δίνει τώρα μια οδηγία που δόθηκε σ' αυτό, — την κυριότερη ίσως, — για να κάνετε τις συνθέσεις σας όσο το δυνατό καλύτερες.

Η μεγάλη πείρα που έχει δ κ. Σουμελίδης κι' η βαθειά μελέτη που έκαμε, τον φέρνουν στο συμπέρασμα πως μια καλή σύνθεση άπνυν σ' ένα θέμα όποιοδήποτε, — όχι βέβαια διήγημα, που είναι πολύ δύσκολο και χρειάζεται πρώτα πρώτα ιδιοφυΐα. ούτε ποίημα, που είναι ακόμα δυσκολότερο, — πρέπει να χωρίζεται σε τρία μέρη. Το πρώτο είναι η εντύπωση. Το δεύτερο η περιγραφή. Το τρίτο η σύγκριση. Αυτή τη διαίρεση τη βρίσκω κι' εγώ πολύ λογική. Για να περιγράψης ένα πράγμα, πρέπει βέβαια να σου κάνει κάποια εντύπωση. Και φυσικά πρέπει ναρχίσης με την εντύπωση αυτή. Θα πής δηλαδή ποιά συναισθήματα σου έμπνέει. Έπειτα θα το περιγράψης, δικαιολογώντας τρόπον τινά αυτά τα συναισθήματα. Και μετά την περιγραφή, όταν πιά θα ξέρουμε καλά τί είναι αυτό το πράγμα, θα το συγκρίνης με άλλα παρόμοια και θα βρής τις διαφορές, τις αντιθέσεις. Μ' αυτό τον τρόπο συμπληρώνεις την περιγραφή και δικαιολογείς ακόμα την αρχική εντύπωση. Έτσι η σύνθεση συμπληρώνεται.

Σύμφωνα με τ' ανωτέρω, δ κ. Σουμελίδης με παρακάλεσε να του γράψω δυο συνθέσεις, — μια για το Ρόδο και μια για την Άνοιξη, — να τις βάλω ως υποδείγματα στο βιβλίο του. Του τις έγραφα με προθυμία, θέλοντας να συντελέσω κι' εγώ στο σκοπό του. Και, για να ιδήτε την εφαρμογή, σας αντιγράφω εδώ το ρόδο:

«Στον απριλιάτικο κήπο βλέπω τη ροδονιά ανθισμένη κι' η ψυχή μου εφοιά-

νεται. Μ' άρσει το ζωηρό κόκκινο χρώμα των λουλουδιών ανάμεσα στα πράσινα φύλλα κι' η γλυκεία μυρωδιά που σκορπίζει ο θάμνος δλόγυρά του. Τί χαρά!

«Σωστά είναι πως το ρόδο είναι ο βασιλιάς των λουλουδιών. Γιατί άσύγκριτη είναι η μεγαλοπρέπεια κι' η όμορφιά του. Κυττάτε καλά ένα ρόδο. Γύρω στον κίτρινο σπόρο τα πέταλα έχουν μιάν ωραία διάταξη. Είναι σχεδόν στρογγυλά και το ένα άκουμπά πάνω στο άλλο και σχεδόν το μισοσκεπάζει. Αποτελούν κύκλους-κύκλους με κέντρο το σπόρο. Τα πέταλα που είναι κοντά του είναι μικρότερα. Μά όσο άπομακρύνονται από το κέντρο, τόσο μεγαλώνουν. Το βαθμιαίο αυτό μέγαιωμα των πετάλων δίνει στο λουλούδι το ιδιαίτερο και τόσο χαριτωμένο σχήμα του. Αλλά με πόση χάρη στηρίζεται, μ' έναν κόμπο από κάτω, στο λεπτό, άναλογο κοτσάνι του, και πως ταιριγιάζει με τα πράσινα φυλλαράκια της ροδονιάς, που είναι μύτερα κι' έχουν δλόγυρα δοντάκια! Ακόμα και τ' άγκάθια που έχουν τα κλωνάρια του θάμνου, και που σε μερικά ρόδα φθάνουν ως το κοτσάνι τους, προσθέτουν στο λουλούδι όμορφιά.

«Υπάρχουν ειδών ειδών ρόδα. Αλλά είναι μικρά, με πέταλα κανονικά και σχεδόν ίσομεγέθη ή άλλα είναι μεγάλα, πελώρια, με τη διάταξη εκείνη των πετάλων που περιγράψαμε. Αλλά ειδικάζουν πολύ, άλλα λιγότερο και μερικά σχεδόν καθόλου. Αλλά είναι βαθυκόκκινα, βυσσινιά, σάβελουδένια ή άλλα τριανταφυλλιά, πιο σκούρα ή πιο άνοιχτά ή άλλα κίτρινα βαθιά, άλλα αίτρινα προς το άσπρο και άλλα κίτρινπρα. Κάθε ποικιλία έχει τη χάρη της από το κοινό τριαντάφυλλο ως το έκατόφυλλο. Αλλά δ αληθινός βασιλιάς μέσα στα ρόδα και μέσα σ' όλα τάλλα λουλούδια είναι το άπριλιάτικο, που έχει, να πούμε έτσι, το κλασσικό σχήμα του ρόδου και την πιο γλυκειά, την πιο δυνατή μυρωδιά άπ' όλα. «Το ρόδο είναι λουλούδι περήφανο. Δεν μοιάζει με το μενεξέ που ευδοιάζει κρυμμένος στα φύλλα. Το ρόδο σηκώνει το κεφάλι του ψηλά, λάμπει στον ήλιο, καμαρώνει σά να σου λήη: «έδω είμαι! κοίταξέ με! μ' αρέσει! Μη τολμήσης μόνο να με κόψης. Τάγκάθια μου θα με ύπερασπισθούν!» Ίσως άπ' αυτή την περηφάνεια όνομάσθηκε βασιλιάς. Έχει όμως τόσα άλλα προτερήματα, που με το δικίο του να καμαρώνη...»

Βλέπετε; Στη σύνθεση αυτή έδωκα πρώτα την εντύπωσή μου από το θέαμα μιας ανθισμένης ροδονιάς: Χαρά, ευχαρίστηση, ευφροσύνη, θαυμασμός. Κατόπι παίρνω ένα ρόδο και το περιγράφω. Τέλος το συγκρίνω με τάλλα ρόδα και με τον μενεξέ, ένα έπίσης ωραίο λουλούδι, που είναι όμως και τόσο διαφορετικό... Φυσικά, για το ρόδο μπορούσα να πω ακόμα περισσότερα. Να το περιγράψω λεπτομερέστερα, να προσθέσω και πληροφορίες έπιστημονικές, να μιλήσω για την καλλιέργειά του, να δώσω ένα κατάλογο των ειδών κτλ. «Να το συγκρίνω και με άλλα λουλούδια. Να κάμω μια σύνθεση από πολλές σελίδες, να εξαντλήσω που λένε το θέμα. Αλλά έδω πρόκειται για το σχέδιο, — το σχέδιο που μου έδωσε δ κ. Σουμελίδης. Λοιπόν, μέσα στο σχέδιο αυτό, θα χωρούσε μια χαρά κι' έτι άλλο

θα ήθελα να πω για το ρόδο. Άρα το σχέδιο είναι καλό. Κι' άπάνω σ' αυτό μπορεί κανείς μ' έμπιστοσύνη να κάνει τις συνθέσεις του. Την πρώτη φορά που θα σας δώσουν κανένα τέτοιο θέμα στο σχολείο, δοκιμάστε και δεν θα χάσετε...

Το βιβλίο του κ. Σουμελίδη έχει κι' άλλες πολύτιμες οδηγίες. Και για τη γλώσσα και για όλα. Αλλά είπαμε πως αυτές θα σας τις δώσουν οι δασκάλοι σας που θα το διαδίδουν.

Σας άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ύπό Ίουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η ώρα ήταν τώρα μια μετά τα μεσάνυχτα, ο ούρχνος συννεφιασμένος άκόμω, το σκοτάδι πυκνό κι' η τρικυμία σ' όλη την άκμή της.

Το Σλώγι έπλεε σά νάταν βυθισμένο δάλακρο μέσ' στα νερά.

Κρυγές στριγγές από θαλασσοπούλια έρχίζαν τον άέρα. Μπορούσε όμως κανείς να συμπεράνη, από την εμφάνιση αυτών των πουλιών πως η γη δεν ήταν μακριά; Όχι, γιατί τα πλοία άπνυντοσν τέτοια θαλασσοπούλια σέ άπόσταση πολλών εκατοντάδων λευγών από κάθε άκτή, Έπειτα κι' αυτά, έπειδή δεν μπορούσαν ν' άντισταθούν, άκολουθούσαν το ρεύμα του άνέμου, όπως και το πλοίο που καμμιά ανθρώπινη δύναμη δεν θα μπορούσε να λιγοστέψη την ταχύτητά του.

Ίστερ' από μια ώρα, άκούστηκε ο ίδιος άπαίσιος κρότος ξεσχίσματος: Έίχε κουρελιασθεί το κομμάτι εκείνο του πανιού και τα κουρέλια του σκορπίστηκαν στον άέρα σαν πελώριοι γλάροι.

Δεν έχομε πιά πανί, φώναξε ο Δόνιφαν, κι' είναι άδύνατο να βάλουμε άλλο!

Δεν πειράζει, άποκρίθηκε ο Μπριάν. Να είσαι βέβαιος πως κι' έτσι δεν θα τρέχουμε λιγότερο.

— Όρα! έίπε ο Δόνιφαν. Μ' άν κυβερνάς έτσι εσύ...

— Φυλαχτήτε από τα κύματα της πρύμης! φώναξε άξαφνα ο Μόκος. Να δεθούμε καλά, θα μάς παρασύρουν.

Πρίν τελειώση τη φράση του ο μούτσος, πολλοί τόννοι νερό πλημμύρισαν το κατάστρωμα. Κι' ο Μπριάν, ο Δόνιφαν κι' ο Γόρδων κυλίστηκαν ως την πόρτα της σκάλας, όπου μόρεσαν να κρατηθούν. Αλλά ο μούτσος έγινε άφαντος μέσ' στα νερά που σάρωσαν το πλοίο από την πρύμη ως την πύρα και άρπαξαν τις δυο βάρκες, διάφορα άλλα ξύλα και την πυξιδοθήκη. Το καλό ήταν που ξαναχύθηκαν γρήγορα στη θάλασσα και το πλοίο γλύτωσε τον

κίνδυνο να καταποντισθή από το ύπερμετρο εκείνο βάρος.

— Μόκο! Μόκο! φώναξε ο Μπριάν μόλις μόρεσε να μιλήση.

— Μήν έπρεσε στη θάλασσα; έκαμε ο Δόνιφαν.

— Όχι, δεν φαίνεται πουθενά, δεν άκούγεται, έίπε ο Γόρδων που είχε σκύψει από την κουπαστή.

— Να τον σώσουμε!... να του ρίξουμε σωσίδιο... σχοινιά! άποκρίθηκε ο Μπριάν.

Και με φωνή που άντήχησε δυνατά σ' ένα στιγμιαίο διάλειμμα της τρικυμίας, ξαναφώναξε:

— Μόκο!... Μόκο!...

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... άποκρίθηκε ο μούτσος.

— Α! έκαμε ο Γόρδων, δεν είναι στη θάλασσα, η φωνή έρχεται από την πρύμη.

— Θα τον βρω! έίπε ο Μπριάν.

Κι' άρχισε να σέρνεται στο κατάστρωμα, προσπαθώντας ν' άποφύγη τα έμπόδια και να κρατέται, γιατί κινδύνευε κάθε στιγμή να γλυστρήση και να κυλήση στην άλλη άκρη.

Η φωνή του μούτσου ξανακούσθηκε, αλλά εϋθως πάλι έγεινε σιωπή.

Τέλος, με πολύν κόπο, ο Μπριάν κατόρθωσε να φτάση ως την πόρτα της σκάλας.

Φώναξε, αλλά καμμιά άπάντηση δεν έλαβε.

Μήπως δεύτερο κύμα είχε άρπάξει το Μόκο; Μά τότε το κακόμοιρο το παιδί θα ήταν μακριά, γιατί ο σάλος δεν θαχε τη δύναμη να τον σπρώχνη όσο γρήγορα έτρεχε το πλοίο. Κα! θα πνιγόταν. Όχι!

Μια φωνή πιο άδύνατη άκούσθηκε και ο Μπριάν έτρεξε στο βρούκκο. Εκεί, ψηλαφώντας, βρήκ' ένα σώμα που έσπάραζε. Ήταν ο Μόκος, σφηνωμένος στη γωνιά που σχηματίζε η κουπαστή με την πύρα. Ένα σχοινί ήταν τυλιγμένο στο λαιμό του, που τόσο περισσότερο τον έσφιγγε όσο αυτός προσπαθούσε ν' άπαλλαχθή. Κι' όμως το σχοινί αυτό τον είχε κρατήσει, όταν τα κύματα τον παράσερναν να τον τινάξουν στη θάλασσα, να, το σχοινί αυτό που άπειλούσε τώρα να τον πνίξη.

Ο Μπριάν άνοιξε το μαχαίρι του — ένα μεγάλο σουγιά, — και με δυσκολία κατάφερε να κόψη το σχοινί. Έπειτα έφερε το Μόκο στην πρύμη. Μόλις και μετά βίας ο μούτσος μπορούσε να μιλή.

— Ευχαριστώ, κύριε Μπριάν! έίπε μόνο.

Και ξαναπήρε τη θέση του κοντά στο τιμόνι.

Εκεί τα τέσσερα παιδιά δέθηκαν γερά για να μη τά συνεπάρουν τα κύματα. Αφότου έλειψε ο τρίγος, η γρηγοράδα του πλοίου είχε λιγοστέψει κι' αυτό μπορούσε να φέρη άλλο κακό: Τα κύματα, καθώς έτρεχαν τώρα πιο γρήγορα, μπορούσαν να προπτάσουν το πλοίο και να το θαλασσοώσουν.

Αλλά τί να κάμουν; Αδύνατο να δάλουν πανί, έστω και το μικρότερο.

Η ώρα ήταν τέσσερις. Σε λίγο δόριζοντας θα φωτιζόταν προς τ' άνατολικά, δηλαδή προς το μέρος όπου η τρικυμία παρέσερνε το Σλώγι. Κι' ως

Ο Μπριάν κι' ο Ζάν.

τρέχη μαζί με τα κύματα κι' άν το χτυπούσε κανέν' από το πιάι.

Τα τέσσερα παιδιά κοίταζαν το χάος εκείνο των κυμάτων. Και καταλάβαιναν πολύ καλά πως άν άρχούσε ακόμα να πέση η τρικυμία, η κατάσταση των θάταν άπελπιστική. Το Σλώγι δεν θα μπορούσε ν' άνθέξη είκοσι τέσσερις ώρες ακόμη...

Άξαφνα ο Μόκος φώναξε:

— Γή!... γή!...

Μέσ' από ένα ρήγμα της ομίχλης, ο μούτσος ένόμισε πως διακρίνει κάποια παραλία προς τ' άνατολικά. Αλλά μήν έκανε λάθος; Ήταν, αλήθεια, δυσκολότατο να ξεχωρίση κανείς και να καταλάβη τί παράσταιναν οι γραμμές εκείνες οι άόριστες που άνακατεύονταν με τις καμπύλες των συνέφων.

— Ποδ είναι; ρώτησε ο Μπριάν.

— Εκεί, κατά την άνατολή, άποκρίθηκε ο Μόκος.

Κι' έδειξε ένα σημείο στον δόριζοντα, που το σκέπασαν πάλι οι άτμοι.

— Μά είσαι βέβαιος; ξαναρώτησε ο Μπριάν.

— Βεβαίωτος. Αν άνοιξη πάλι η ομίχλη, κοιτάξτε και σεις καλά και θα ιδήτε... Να, σ' εκείνο το μέρος... Α, νά!...

Η ομίχλη είχε άνοιξει πάλι κι' άρχισε να χωρίζεται από τη θάλασσα και ν' άνεδίνη ψηλά. Σε λίγο, ο Ωκεανός φαινόταν σ' έκταση πολλών μιλίων μπροστά στο πλοίο.

— Ναί, γή!... φώναξε ο Μπριάν.

(Άκολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

Όταν ο Καμπούρογλος έδγαζε το περιοδικό «Έβδομάς», — είναι σαράντα χρόνια, — κάποιος άγνωστος του πήγε ένα ποίημα. Ο Καμπούρογλος, αφού το κοίταξε κι' είδε πως δεν άξιζε τίποτα, για να ξεφορτωθή τον ποιητή, του έίπε:

— Το ποίημά σου είναι μάλλον έμμετρο διήγημα. Καλύτερα θάταν να τ'όγραφες στο πεζό.

Την άλλη μέρα, ο ποιητής ξαναπαρουσιάστηκε:

— Όρίστε! έίπε. Το έγραψα στο πεζό. Τώρα θα δημοσιευθή;

— Να το διαβάσω, άποκρίθηκε ο Καμπούρογλος. Ξαναπέραστε.

Και ξαναπέρασε.

— Έ, πως σας φάνηκε ως πεζό;

— Τί να σου πω, φίλε μου! Ός ποίημα... ήταν καλύτερο.

